

Fredsbedingungen. Det er ganske vist saadan, at naar man erklærer Krig, maa man være forberedt paa at tabe, og saa bliver det den anden Side, som foreskriver Betingelser. Havde den anden Part vundet Strejken, havde der vel heller ingen Tvivl været om, at de havde fastsat Betingelser for Arbejdets Genoptagelse. Men jeg indrømmer, at disse Bøger kunne tjene til at vedligeholde en Irritation efter Striden, som ikke er og aldrig kan være af det gode. Dernæst kunne disse Bøger ogsaa sætte Kaptajnerne i en ret uheldig Stilling, naar de skulle afgive disse Vidnesbyrd. De kunne ikke indskrænke sig til at skrive, at de have faret saa og saa længe med Skibet, og at der ikke har været noget at klage paa dem, thi der skal gives ligefremme Karakterer for „Fordragelighed“, „Duelighed“, „Opførsel“ og „Ædruelighed“. Det kan sætte Kaptajnen i en ret uheldig Stilling, naar han ikke kan give en Mand fire gode Karakterer. Han vil paa den ene Side tænke, at han vil skade vedkommende Mand i hans videre Erhverv, naar han giver ham en daarlig Karakter, paa den anden Side maa han betænke, at denne Mand vil kunne søge over til en af hans Kolleger, de andre Dampskibskaptajner, og møder han der med et godt Vidnesbyrd, som Kaptajnen har givet ham, uagtet han ingenlunde har været tilfreds med ham, vil han komme til at staa i et underligt Lys over for sin Kollega. Dernæst skal jeg indrømme, at selvfølgelig kan der tænkes Lejligheder, hvor et saadant Vidnesbyrd kan blive misbrugt. Der kan tænkes det Tilfælde, at en Kaptajn har set sig gal, som man siger, paa en enkelt Mand i Besætningen og giver ham et daarligt Vidnesbyrd, som han ikke fortjener. Men jeg antager, at de Folk, der have faaet saadanne Vidnesbyrd, gaa til Domstolene for at faa det prøvet der, og saa blive vel de Kaptajner, som muligt kunne trænge til en saadan Belæring, belærte om, at det er med den yderste Varsomhed, de maa udfylde Rubrikkerne i denne Vidnesbyrdbog. De ville lære, at det er yderst vanskeligt, maaske efter en kort Rejse, og yderst risikabelt at give en Mand et mindre godt Vidnesbyrd for Ædruelighed og Opførsel, og de ville lære i de allerfleste Tilfælde at optræde forsigtigt og roligt. Altsaa, siger jeg, der kan være en Fare en enkelt Gang for, at et saadant Vidnesbyrd bliver afgivet af en Kaptajn, der af en eller anden Grund er bleven vred paa Manden. Dog tror jeg, at det ærede Medlem i meget høj

Grad overdriyer Faren for Afgivelsen af uretfærdige og for Manden skadelige Vidnesbyrd. Det ærede Medlem udtalte nemlig, at der gives en overordentlig Mængde Eksempler paa baade fordrukne og uduelige Kaptajner, og saa forudsatte det ærede Medlem den Mulighed, at ikke blot en dygtig og flink Mand, men, som han udtrykte sig: en ganske overordentlig dygtig og flink Mand, naar han kom om Bord hos en af disse mange fordrukne og uduelige Kaptajner, faar et Vidnesbyrd, som er uretfærdigt og senere skadeligt for ham. Jeg sagde, det var i høj Grad en Overdriivelse af det ærede Medlem. Hvad der er Tale om her, er jo Dampskibskaptajner. Vidnesbyrdsbogen er kun indført paa Dampskibe. Det er en forholdsvis ringe Part af den samlede danske Skibsførerstand, som det ærede Medlem betegnede saaledes, at der inden for denne findes overordentlig mange Eksempler paa baade fordrukne og uduelige Personer. Jeg tror, jeg kan tilbagevise det som en over for den danske Dampskibsflaade aldeles uberettiget Ytring.

Det, det dog først og fremmest gælder, er, at det er en fuldstændig privat Sag, denne Indførelse af Vidnesbyrdbøger over for de Folk, der have taget Hyre om Bord paa Dampskibene. Jeg ved ikke og kan ikke se, hvad der fra Administrationens Side skulde kunne gøres derimod. Vejledningen for Mønstringsbestyrere af 29. December 1892 udtaler, som allerede i øvrigt det ærede Medlem har fremdraget: „Finder Mønstringsbestyreren Anledning til at gøre nogen Indvending mod den indgaaede Forhyringsoverenskomst“ — naar Skibsføreren og Mandskabet møde hos Mønstringsbestyreren for at faa Mandskabet paamønstret — „saasom paa Grund af, at der er paalagt den forhyrede Indskrænkninger eller Forpligtelser, der stride mod hans Tarv eller af anden Grund, bør han søge Sagen berigtiget, inden Udmønstring finder Sted. Skulde dette ikke lykkes, bør han, for saa vidt Skipperen og den forhyrede ere enige og den indgaaede Overenskomst ikke er stridende mod Lovgivningen, kun gøre Bemærkning i Afregningsbogen om, hvad han har fundet at erindre.“ Lovgivningen er paa dette Punkt saaledes, at naar der er noget, der ikke ligefrem strider mod den øvrige Lov, tillader den Skibsføreren og hans Mandskab at indgaa paa saadanne Betingelser for Hyren og for Rejsen i det hele taget, som de selv ere komne overens om. Mønstringsbestyreren kan, naar han finder, at en af de paamøn-